

at den 25. Marts mødte Vilhelm Lassen i Finansudvalget for at tale om Optagelsen af et Laan i England, og tilføjede: et Laan, som skulde bruges til de store Udbetalinger, der havde fundet Sted til Detailhandlerbanken og Grundejerbanken og til Den lille Laanekasse og for øvrigt ogsaa til de to andre Banker, som allerede paa dette Tidspunkt — i alt Fald den ene — var inde under Bankgarantien. Ja, det er meget rigtigt, at Finansminister Vilhelm Lassen mødte i Finansudvalget for at faa Sanktion til Stiftelse af dette Laan i England, men Spørgsmaalet, der her er stillet, er, hvorvidt Vilhelm Lassen har erklæret i Finansudvalget, at dette Laan skulde bruges paa den Maade, som det ærede Medlem her siger, det skulde ske. Thi det, at Laanet skulde bruges til alt dette, har i denne Forbindelse ikke nogen som helst Betydning, hvis ikke Vilhelm Lassen den Gang har nævnet alle de Institutioner, som Laanet skulde bruges til. Og det er utvivlsomt, at det har han ikke gjort.

Det ærede Medlem mener, at Rigsdagens Medlemmer „saaledes“ vidste fuld Besked med, at Statsgarantien var udvidet i alt Fald til Den lille Laanekasse. Ja, men hvorfor skulde nu egentlig Finansudvalget og Rigsdagens Medlemmer vide, at Statsgarantien var udvidet „i alt Fald“ til Den lille Laanekasse? Hvorfor ikke lige saa godt til de andre Banker? Det oplyses nemlig i den Beretning, som er afgiven til Finansudvalget, at Garantien overfor de to Banker i Jylland blev overtagen den 24. Februar, hvorimod Den lille Laanekasse først kom ind under Garantien, saa vidt jeg husker, den 28. Februar, altsaa senere. Hvorfor skulde saa egentlig Rigsdagens Medlemmer eller Finansudvalget være bekendt med, at det netop var Den lille Laanekasse, hvortil Garantien var udvidet, da den dog kom sidst? Det vilde være naturligere, naar noget særlig skulde anføres, at det da havde været Nibe og Fredericia Banker. Et andet Sted siger rigtignok det ærede Medlem, at Finansudvalget ikke vidste noget. Det ærede Medlem beklagede netop — det staar øverst Sp. 2709 —, at Vilhelm Lassen ikke har meddelt noget til Finansudvalget. Det ærede Medlem siger: „Jeg vidste ikke bedre, end . . . at Sagen var meddelt til Finansudvalget“. Men naar det ærede Medlem saaledes er paa det rene med, at der intet er meddelt Finansudvalget, forekommer det mig, at det ikke vil være muligt at paastaa, at man vidste Besked

med disse Ting. Der er adskillige Steder Modsætninger til Stede i det ærede Medlems Foredrag.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing mener, at det ikke havde været rigtigt at fremsætte Forslaget hverken i Vilhelm Lassens Ministertid eller i hans egen Funktionstid som Finansminister, at det havde været bedre at vente, til Sagen var fuldstændig oplyst. Hvad er det for en Sag, der skal fuldstændig oplyses? Vi have faaet lidt at vide om, paa hvilke Datoer disse Banker ere komne ind under Garantien, men ellers have vi ikke i den Beretning, som er afgiven, faaet oplyst noget som helst. I dette Øjeblik, hvor vi — menes der — skulle til at vedtage dette Lovforslag, have vi akkurat lige saa meget eller lige saa lidt Motiver til Vedtagelse deraf, som vi havde den Gang, det ærede Medlem var Finansminister. Det tager sig overmaade godt ud, naar det ærede Medlem siger, at det var rigtigt at vente, til Sagen var fuldt oplyst o. s. v. o. s. v. Det er overmaade smukt og godt alt sammen, men der er blot ikke oplyst noget som helst yderligere til Motivering af denne Sag, end da vi i Fjor var samlede.

Jeg skal nu tillade mig at slutte de Bemærkninger, jeg har villet gøre, kun vil jeg endnu fremsætte en lille Udtalelse. Vi handle her i Aar paa Rigsdagen med Millioner. Det er snart saadan, at naar der ikke er Tale om Millioner, interessere Beløbene os ikke mere. Der er forelagt en Række Love, som ere Millionforetagender, blandt andet er jo Bankgarantiloven et Millionforetagende, og det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) udtalte i Gaar med Hensyn til Beløbene: Herre Gud, vi kunne dog virkelig ikke komme værre af Sted for Statens Vedkommende end at blive af med 10 Mill. Kr. Maa jeg da udtale Haabet om, at vi nu ogsaa for Fremtiden blive fri for, naar der forhandles om Landets Forsvarssag, at høre Tale om, at Staten ikke har Raad til at anvende f. Eks. 9 Mill. Kr. til Fuldstændiggørelse af Københavns Landbefæstning eller nogle Millioner for at skaffe Flaaden de to Skibe mere, som der behøves for at vi kunne faa den Nytte af den, som Staten kræver. Man kan virkelig ikke saaledes i det ene Øjeblik rutte med Millioner og gøre det under den Forudsætning, at Statskassen nogenlunde let kommer over det, og samtidig paastaa, at Statskassen ikke skulde kunne afse de Millioner, der her er Tale om til de Foretagender, jeg har nævnt.